



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Exedræ Ecclesiasticæ Sive Concionvm Moralium ... t. ...

In Dominicis totius anni

Schrötter, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1687

XLVI. In Domin. XVII. Post Pentec. Diliges Dominum Deum tuum. Matth.
22. Arg. Alimenta amori divino sufficiuntur.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56286](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56286)

CONCIO XLVI.
IN DOMINICA XVII. POST PENT.
Diliges Dominum Deum tuum.

Matth. 22.

ARGUMENTUM.

Alimenta amoris divino sufficiuntur.

Finis ultimus, ac consummata beatitudo hominis est, amare Deum. Aud. Quemadmodum enim ille ipse solo vivit amore, operatur amore, & beatus est amore sui ipsius: eadem ratione anima ad imaginem Dei condita, non alio fine vivat necesse est, quam ut amet Deum, operetur amore Dei, & ejus solo amore se beatum censeat. Et licet beatitas illa summa, ut optimi quique Theologorum sentiunt, consistat primario in visione Dei, seu in intellectu, qui est facultas apprehendens, & quasi trahens ad se, & possidens ipsum Deum: attamen ut est status perfectæ, absolutæque felicitatis, etiam in amore, ac fruitione

delectabili, quæ voluntatis est, consistit. Si itaque Numen optimum corpus nostrum efformavit, efformavit ad se amandum; si animam inspiravit, inspiravit ad se amandum; si intellectu, & voluntate ditavit, fecit ut cognoscamus, & amemus illum. Unde jure suo in hodierno Evangelio imperat: *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex omnibus visceribus tuis.* Eo contende, ut celestis amor semper possideat cor tuum, possideat animam tuam, possideat corpus tuum; ut omnis tui motus, & affectus, solus sanctus amor sit principium, & finis. *Diliges Dominum Deum tuum, &c.* Quoniam verò vis hujus divini amoris facile in nobis tepescit, ac languescit,

Finis hominis amor Dei.

suffi-

sufficiam eidem alimenta, quibus increfcat, vegetetur, & adolescat. Ad majorem Dei optimi gloriam.

PARTITIO.

Alimenta, quæ ad divinum in nobis alendum amorem propono, alia non sunt, quàm ea, quæ ipse Dominus noster in mandato suo attigit, diceas: *Diliges Dominum Deum tuum.* Quod sanè mihi idem sonare videtur, ac diliges, quia Dominus est; diliges, quia Deus est; diliges, quia tuus est. Hæ sunt epulæ, seu missus abundantissimi æquè, ac delicatissimi, ita ut si iis fruamur, pinguedinem nobis dilectionis jure polliceri possimus.

§. I.

Primum dilectionis motivum, quia Dominus.

Primum amoris divini motivum.

II. **P**rimum amoris divini motivum, seu pabulum alendo foco entheo aptissimum est, quòd sit Dominus. *Diliges dominum.* Quid autem est hoc?

Domini derivatio.

Politici nonnulli, ut taxent in verbo ipso tenacitatem, ac avaritiam quorundam Summatum, dividunt in Latino idiomate vocabulum, & volunt, quòd idem sit, ac *Do minus*; perinde ac si dominorum terrestrium proprietates sit, multa polliceri; parum, aut minus præstare; vel etiam, si quid in pios usus erogandum, multò minus, quàm pauper conferre. Conveniunt cum famulis de magno stipendio, seu mercede, authorando eos ad sua servitia; sed evolu-

tò anni spatiò, emancipando eos, vel ob ollulas fractas, vel scopas plures attritas; vel aliam levem ob causam defalcant eandem. Sericeas stipulantur vestes, & vix laneas, easque aut laceras, aut crassas dependunt.

Si quidpiam dandum pauperibus, aut in pios usus conferendum, plus sæpè penumerò una elargitur verula, quàm Dominus. *Do minus.*

Dominorū paritas, & egestas.

Aderat nonnunquam sequester meus oblationibus in templo Jerosolymitano institutis, idque à Principibus, Pharisæis, & Optimatibus populi. Quis hinc non putasset, illos plurimum contulisse, & omni turbæ præripuisse palmam. At audite, quid oraculo suo elocutus sit Dominus: *Amen dico vobis, quoniam vidua hæc pauper, plus omnibus misit, qui miserunt in gazophylacium.* Una misera vidua, quidquid habuit substantiæ, Domino Deo suo consecravit. Idem etiam sæpè evenit, plus offert rusticellus, quàm Dominus; plus ancilla dedicat, quàm Domina. *Do minus.*

Mat. xx. v. 42.

III. Alii, ut sugillent Dominorum quorundam asperiores mores, ominantur idem sonare vocabulum *Dominus*, quod *dominas*. Agnata enim crudelitas, & asperitas nimia Summatibus est, nihilque procliviùs illis est, quàm torvam supercilii nubem in fulgurita arcuare; nihil solemniùs, quàm fustes, scorpiones, gladios intentare, nihil frequentiùs, quàm jurare, & pejerare, v.g. curabo hunc fustuari rusticum, dissuam illi os, internecioni dabo, & similia terribilissima adducere. Unde olim ob crudelitatem suam Optimates vulgò Tyranni dicti sunt, & illis illud lemma

Eorundem asperitas.

adscriptum : *Procul à fove, procul à fulmine.*

III. Nostri Poloni Dominum indigitant *Pan*, forsitan ex Græco *PAN*, quod significat omne, quasi Dominus omnibus abundet; sive à *Pan* Poëtarum idolo, quod universæ præesse naturæ commenti sunt; quasi Domini in omnia dominarentur. Verùm, si supellectilem eorum excutiamus, nuspiam majorem, quàm apud eorum plerosque lacunam deprehendemus.

*Dominorū
terrestriū
defectus.*

*Matt. 21.
v. 4.*

Dominus noster, cùm postremum triumphum adornare Jerosolymam instituisset, expedit suos, ad conducendum a fellum, discipulos, dixitque eis: *Si quis vobis aliquid dixerit, dicite, quia Dominus his opus habet.* Fallit me, quæ de causa hîc se dominum, & non ut aliàs Magistrum nuncupaverit. Si tamen cõjicere fas est, ajo, non aliò consiliò factū, quàm ut ostenderet, terrenos Dominos pluribus laborare defectibus. Vix dominium indispiscuntur, & illico auditur: *Dominus opus habet.* Indiget meliøre panno, meliøre bysso, meliøre cibo; opus habet equis Turcicis, Neapolitanis, Ungaricis, famulitiū exposcit insignius. *Dominus his opus habet.* Ita in aula quavis nihil frequentius à pedissequis, ephœbis, palatinis auditur, quàm *Dominus his opus habet.* Non sunt *Pan*, sed potiùs Comites de Nonest, Barones de Modico, Domini de Indigentia. Nam cùm dominium suum ostentare affectant, egestatem suam manifestiorē reddunt.

*Deus Pan
verus.*

*Psal. 23.
v. 1. 2.*

IV. Domino non nisi supremo hic titulus competit. Ille in veritate *Pan*, à regio Psalte proclanatur: *Domini est terra, & plenitudo ejus, Orbis terrarum,*

& universi qui habitant in eo. Hic *Pan* verus, cui applaudit Josue: *Dominus Deus universæ terræ.* Hic *Pan* verus, cui militat ather, & conjurati veniunt ad classicaventi, qui Aquilonibus habenas ad cursum relaxat, liquores tenet nube suspensos, describit Oceano limites, universam terræ molem tribus digitis sustentat, & unico oris flatu, vel nictu oculi, vel nutu voluntatis levissimo cuncta pollet, momento unico, in chaos sui nihili revocare. Ipse est *Pan* verus, cui millia millium ministrant, & decies centena millia assistunt. Ipse est *Pan*, Rex gloriæ, & majestatis, sub quo principatus, ac potestates gentia lunant, & columnæ universitatis contremiscunt.

Hic Dominus Ethymologiam suam non à *Dominus*, sed potiùs à *Do manus* defumit. Ille enim accurrit, & opitulatur derelictis, sublevat fessos, erigit pusillanimes, omnibus vires, ac robur sufficit. Ille est non *Dominus*, sed potiùs *Do munus*. Hujus enim liberalissimã munificentiam sumus, quidquid sumus. Hujus nos dextera ab æterni nihili extraxit cunabulis, in quibus cum aliis in infinitum possibilibus latuissimus. Ille nostrum efformavit corpus, inspiravit animam, lumen intellectus succendit; substravit se pedibus humum, diffudit maria, extendit nubes, condidit cælum; verbò, omnia in nos congestit naturæ commoda, eaque munificentia profudit, ut nihil videatur in cælesti thesauro continere, quod homini non dispensaverit.

V. Atque vel hinc colligite, quanto pere huic Domino obstricti sumus, quibus amoris officiis eum prosequi debeamus.

beamus, ut nos, hostraque omnia eidem devovere obligati.

Sacratissimum illud Vas Electionis, S. Paulus Apostolus à famulatio carnalium dominorum expostulat, ut bona voluntate, & affectu, non ad oculum, sed ex animo, seu ex amore illis ancillentur. *Servi, obedite dominis carnalibus in simplicitate cordis vestri, sicut Christo, non ad oculum servientes, quasi hominibus placentes, sed ut servi Christi, facientes voluntatem Dei ex animo, cum bona voluntate servientes sicut Domino.* Tantam ille observantiam, tantum affectum exigit à vernaculis erga Dominos, qui dant minus; erga dominos austeros & minaces, erga dominos egentes, & defectuosos; quantum itaque Domino dominorum exhiberi à nobis par non est? quanto intensiore affectu eidem ancillandum? quanto flagrantiore voluntate à nobis amandus, qui ut omnia sibi habet subdita, ita liberalissimè dispensat, & æternis præmiis amorem nostrum emercatur?

VI. Epicurus tamen si voluptatum aucupandarum studio efforatus, omnique prope exutus humanitatis sensu, & rerum divinarum in tantum ignarus, ut Dei providentia mundum administrari inficiaretur, res tamen ad ejus cultum pertinentes accuratissimè ab hominibus accurari volebat, illumque ab iis pro dignitate coli, & amari deberi, vel ideo confirmans, quod esset supremus Dominus, prima præstantissima, & pulcherrima natura. Sensit id homo prope Atheus, & idolis, ac voluptatibus carnis totus, quantum mancipatus. O nos ferreos, & silice concretos, qui sublimio-

rem fidem nacti, amore erga supremam Majestatem non liquecimus! vel etiam minorem cultum, reverentiam, amorem, quam ipsi Ethnici olim mutis simulachris, ac dæmoniis impendimus.

Vidit in extasi quapiam Isaias Vates Dominum sedentem in throno; & ecce Seraphini, igne divino inflammati, stabant supra illud, altissima nimirum a estimatione Dei, & humillima creaturarum sublimati; velabant facies suas, propria nimirum confusione, eò quod non ita cognoscerent, & amarent Dominum suum, ut cognosci, & amari par est, & ille mereretur; & volabant sancti amoris alis, laudando quem amabant: *Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dominus Deus exercituum, plena est omnis terra gloria ejus.* Et vilis homuncio, terræ vermiculus, periplema abjectissimum eidem Majestati stipendia facere, aut scintillam devotæ mentis consecrare tergiverfabitur? Servus abjectissimus eundem Dictatorem non audiet? mediastinum unum alteri tyranno cor suum consecrabit? Nonne hæc esset ingratitude, perfidia, rebellio, vel ipsis Erebi incendiis expianda?

§. II.

Motivum alterum Amoris DEUS.

VI. **A**lterum motivum, seu pabulum in Evangelio hodierno, & mandato Domini appositum est, quia DEUS. Quod nomen, cum variam pro cujusvis gentis idiomate interpretationem admittat, elegantissimam, aptissimam, dignissimamque

H h h 3

nos

Ph. 6. 5.

Epicurus
qua de
causa Deū
coli, &
amari
precepit.
Plut.

Isa. 6. 3.

Amoris
divini
motivum
alterum.

nos Germani tenemus; qui DEUM vocamus Gott/quasi Gutt; hoc est, per excellentiam bonum, seu omne bonum, seu omnis boni maximum.

Deus pelagus perfectionum.

In cæteris creaturis mica, seu vestigium quodpiam bonitatis, ac perfectionis deprehenditur, quod facillè oblieturatur, ac evanescit. In Deo, ut summo bono, veritas ipsa, & pelagus omnium deliciarum, ac perfectionum continetur. In eo eminenter, ac modo perfectissimo, omnis pulchritudo corporalis, & spiritualis, præsens, præterita, futura, possibilis, imaginabilis; in eo omnis sapientia præsens, præterita, futura, possibilis, superimaginabilis; in eo omnium rerum bonitas, essentiæ, substantiæ comprehenduntur. Ab ipso gemmarum nitor valorem, metalla pretium, horti amœnitatem, stellæ splendorem, animalia virtutem, dulcia dulcedinem, pulchra pulchritudinem demutuant; ab ipso viventia vitam scœnantur; ab ipso vegetabilia motum, rationalia intellectum participant. Semotâ illius claritate, omnis lux tenebræ, seclusâ ipsius sapientiâ, omnis doctrina error, sublatâ ipsius pulchritudine, omne pulchrum turpe, ac desorme, profligata ipsius bonitate, omne bonum vitiosum, aut nullum. DEUS enim est omnis boni bonum, sine quo nullum bonum, bonum.

Creatura quevis manca.

VIII. In creaturis omnibus est bonum aliquod, sed usque adeo invalidum, ut se solo sequestratis aliis nullatenus cor hominis exatiare valeat. Bonum est aurum, si adsint cætera, sed parum prodest, si desint alia. Bonus est cibus, epulæ, deliciæ, sed si adsit sanitas;

alioqui ut picta icone illius bonis delectaberis. Bona est symphonia, sed absente luctu, ac melancholia. Nam:

Ecclesi. xii. v. 6.

Musica in luctu importuna narratio. Eadem ratio aliorum bonorum temporalium, unum sine alio hominem non beatificat. Deus noster tantum bonum est, ut solus universis Angelorum ordinibus, & ingenti hominum numero sufficiat, omnes, ac singulos, & quosvis possibiles beare possit. Ipse unâ est & cibus esurientibus, & potus sitientibus, & abundantia egentibus, & operimentum nudis, & solamen afflictis, denique omnibus omnia, quia erit omnia in omnibus, quia implebit in bonis desiderium univerforum.

Creatura quantum exigua.

IX. In creaturis reliquis est bonum in pondere, numero, & mensura, eaque minima: In Deo nostro nullus omnino terminus magnitudinis, ponderis, ac mensuræ reperitur: Quidquid in illo est interminum, in circumscriptum, immensum est. Profundior est abyssus, latior Oceano, altior cælo, omnia implet, omnia circumdat, omnia occupat sine termino, sine numero, sine fine. Ipse intus & extra in omnibus, per præsentiam, essentiâ, potentiam, & si plures orbis qualis hic est; immo milliones orbium ejusmodi darentur, omnia replet, nec esset spatium ullum adeo infinitum, interminabile, incomprehensum, quod non occuparet. Etenim ut egregiè Psaltes modulatur de eodem: *Si ascendero in calum, tu illic es, si descendero in infernum, ades.* &c.

Deus immensus.

Psal. 138. v. 8.

Erîne igitur quispiam tam vecors, & insensatus tam emotæ mentis, & frontis per-

perfrictæ, ut vanissima, minutissima, defectuosissima sectetur; verissima autem, immensa, ac perfectissima bona non amplectatur?

Eritne qui cum prodigo filio terrena ista perinde ac porcorum siliquas quæ non tam satiant, quàm famen inducunt, sensus enervant, ingenium hebetant, corpori turpes admodum nexos, animo acerbissimos conscientia remorsus ingerant, prehenset; & defæcatissimas Deitatis delicias, ambrosiumque nectar despuat? Eritne inter Christianos tam excors Holofernes, quem non oculi sedes gratiarum; non cor, officina amoris; non manus, dispensatrices munerum, id est non Dei bonitas, benignitas, munificentia, sed sandalia rapiant, seu vestigia creaturarum? Eritne Rachel quæpiam, quæ ob mandragoras, amplexus veri Jacob in baculo crucis transeuntis Jordanem passionis explodat? Eritne tam vefanus idololatra pulchritudinis, ut eam in extrema cute modicè hærentem, paulòque post vermibus in pabulum cessuram depereat; intimam verò, substantialem, & ideam formarum omnium fugillet. Eritne, qui relicto fonte, sitiat guttam; ut explorato thesauro, inardescat obuli amore; ut gemmis proculcatis, vitrum venerit; ut omnis boni bono posthabito, umbratile sectetur? Vix credo. Siquidem ipsius naturæ instinctu, in rebus temporalibus unusquisque deperit, quod pulchrius, dignius, præstantius. Nemo est, qui non magis in oculis ferat equum impigrum, succulentum, generosum, quàm strigosum, apocalypticum, asininum. Nemo, qui

non discupiat vestem novam, quàm vilissimam lacernam. Nemo, qui non colat studiosius aurum verum, quàm fictum. At credibile mihi reddit lesus, ac protestatio Domini mei per Vatem suum Jeremiam ingemiscentis: *Obstupefcite cali, & porta ejus desolamini vehementer. Duo mala fecit populus meus, Me dereliquerunt fontem aquæ vivæ, & foderunt sibi cisternas, cisternas dissipatas, quæ continere non valent aquas.* Obstupefcite, inquit, quia deseruerunt cultum meum, honorem meum, amorem mei; dereliquerunt bonitatem meam, pulchritudinem meam, divitias meas. Cum pulcher sim, perrarus est, qui me sincerè diligit. Cum dives sim, vix est, qui à me quidpiam divinum, ac supernaturale efflagitet. Cum via sim, quotusquisque est, qui in ea ambulet? Cum veritas sim, quis est, qui credat mihi? Cum vita, quis est, qui me quærat? Cum fons sim aquæ dulcis, & laudabilis; quis est, qui ex me hauriat. *Obstupefcite cali, & porta ejus desolamini. Me dereliquerunt fontem aquæ vivæ, & foderunt sibi cisternas, cisternas dissipatas, quæ continere non valent aquas,* ut vel guttulam immundissimæ delibent voluptatis. Ad has desudant, his toto animi affectu conjugantur, ad has morantur, & immoriuntur. *Me dereliquerunt, &c. Me si quando labiis invocant, terrena idola, ut cor suum, ut oculum suum, ut animam suam stringunt, amplexantur, depereunt, quantumvis cum illis dispereant.*

Jer. 2. v.
13, 14.

§. III.

*Motivum tertium Amoris divini, Tuus.**Amoris divini motivum tertium.*

X. **H**isce quicumque ii sunt, addo stimulum tertium seu pabulum amori Divino alendo, quod non sit exoticus, alienus, & domesticus consanguineus, sed noster. Neque enim ait Dominus in præfato mandato: *Diliges Dominum Deum ex toto corde; sed: Diliges Dominum Deum Tuum.* Diliges, quia tuus est. Tuus ille est, quia cum non esses, ille creavit te. Tuus ille, quia cum perditus esses, pretiosissimo litro filii sui sanguine redemit te. Tuus ille, qui ne desperites hæcenus, gratiosissime conservavit te. Tuus ille, quia te in Filium, & hæredem gloriæ suæ adoptavit. Tuus ille tot titulis, quot tu illius.

*Homo cur imago Dei insignitus.**S. August. in Gen.*

Cum hominem è nihilo eduxisset, ait sacer textus: *Ad imaginem suam fecit illum,* characteres suæ divinitatis expressit, & inaravit in nobis. Quo quæso fine? Si S. Augustino credimus, non alio, quam ut illam perinde ac sigillum apponeret, quo nosceremur ipsius esse.

Rursum, quum nos renovat, ac recreat sacro fonte baptismatis ex receptissima, ac indubia SS. Theologiæ, ac Conciliorum doctrina, jubet nos abrenuntiare Sathanæ, ac pompis ejus, imprimaturque character, vel ab ipsis gehennæ incendiis indelebilis. Quo fine? qua intentione? Profectò non aliâ, quam ut illum solum Deum, ac unicum Dominum nostrum noverimus:

Quemadmodum enim quisque bonus Paterfamilias res suas imagine, aut ceris suis signat, ut discernantur ab alienis: suppari ratione Deus Dominus noster, quotquot per fidem, ac sacrum laticem renascuntur, seque suo consecrant servitio, inviolabili notat caractere.

Dilecta illa in Canticis anima, sentiens se à dilecto suo plenè in possessionem acceptam, ait: *Ordinavit in me charitatem.* Nimirum ut nihil amem nisi illum, aut propter illum, ut ipsum appetiativo minimum amore omnibus aliis præferrem. Alia lectio habet, vexillum super me extensum charitas. *Introduxit me rex in cellam vinariam, cujus vexillum erga me charitas.* q. d. A Domino admittus sum in amicitiam, ac gratiam ipsius; & charitatem suam, quasi vexillum supra me extendit. Quonam autem mysterio? Crediderim non alio, quam quo solemnè ritu urbs quæpiam, aut propugnaculum vexilli agitatione subdita esse oppugnanti denuntiatur. Cum enim cor hominis castrum sit, ubi illud cælestis sponsus possederit, vexillum suum, super illud, amoris explicat, seque Dominum proprium, & absolutum illius esse designat.

XI. Quod si itaque ô anima Christiana non diligis Deum, eo titulo, quia Dominus, si non diligis quia Dominus, si non diligis utroque hoc motivo, minimum diligas, quia *Tuus*; si non diligis amore amicitiae, minimum amore concupiscentiæ prosequi contende.

Michas idololatra idolum quoddam

Jud. 18. 24 *piam sibi fuderat, ex quo certè non majorem, quàm à lapide quovis obvio, aut stipite, fructum referebat. Aures enim, quamvis haberet, non audiebat; os etsi præferebat, non loquebatur; manus porrigebat, & non palpabat; attamen quia proprium erat, & ablatum; miserandum in modum ingemuit: Deos meos, quos mihi feci, tulistis, & Sacerdotem, & dicitis, quid mihi est? Me miserum! me desolatum, qui Deo meo privatus sum. Utinam ipse priùs ablatum fuisssem, quàm Deum meum mihi ereptum viderem. Deos meos tulistis. Ah, & nos non indolebimus, si Deum nostrum, omnis boni bonum, per peccatū amiserimus? Ipse mutum & invalidum tantopere amissum lamentabatur, quia suus erat; nos nostrum planctibus, & ejulibus non recuperabimus perditum?*

Quid dicam? Sæpe sæpiùs (dico quàm possum animi contentione) profundius nos lancinat nummus, quàm Numen amissum; gravius nos vulnerat vestis atrita, aut lacerata, quàm Deus offensus; plus ponderant terrestria, quàm cælestia, plus cænum, quàm cælum, plus creatura, quàm Creator. O incredibilem mentis perversitatem! ò impotentiam! ò confusionem, nec integro satis Erythrao decolorandam.

Deut. 32. 5 XII. Exclama, exulula hinc vir Dei, eleva vocem tuam, & ut olim in ingratos Judæos, ita nunc in perfidos Christianos intona: *Generatio prava, atque perversa, haccine reddis Domino Deo tuo, popule stulte & insipiens Numquid non ipse est Pater tuus, qui possedit te, & fecit, & creavit te?* Haccine, inquam, reddis, ut perinde ac vermis noxius, ex Deo natus,

& in Deo renatus, (in ipso enim vivimus, movemur, & sumus.) illum die ac nocte exedas? *Haccine reddis Domino Deo tuo, ut perinde ac tinea ex bysso Divinitatis, ac purpura humanitatis procreatus, illum quantum in te, vitiis tuis sceleres? Haccine reddis Domino Deo tuo, ut tanquam serpens in sinu Domini educatus, aut calefactus, aculeo venenatissimo petas? Haccine reddis Domino Deo tuo, ut veluti canis furiosus in alumnium tuum insilias, & dentibus phræneticis eum prenses? Haccine reddis, ut instar viperæ parentis viscera dilanies? Ita enim te indigat ipsa æterna Veritas: O genimina viperarum. Haccine reddis Domino Deo tuo, ut nec tanquam Dominum reverearis, nec ut Deum colas, nec ut tuum ames? Numquid non ipse est Pater tuus, qui possedit, & fecit, & creavit te? Numquid non ejus manibus portamur, & amplexu ejus pendemus, ubera dulcedinis ejus sugimus, & sanguine lactamur, ejus corpore pascimur? Numquid non ipse est, &c. Eheu, hoc nobis identidem exprobratur, hoc carmine distringimur, hac ingratitude nota figimur, nec tamen eam abstergere aut evitare adnitimur? Indignemur nobismet aliquando, quòd cum spurias voluptates, & quisquillas soli prosequamur, Deum omnis boni bonum, tam glaciali pectore complectemur. Afflemus tandem ventilabro piorum desideriorum cor nostrum, iis que moveamur affectibus, ut non uno, sed totidem quot cælo stellæ, quot aëri atomi, quot Oceano guttæ, quot littori maris arenulæ, pectoribus diligamus. Optemus transformari Seraphinorum instar in amorem*

morem divinum. Efflagitemus, ut suum ipse nobis mutuet amorem; quatenus amemus eum, eo amore, quò dignus est. Adhibeamus omnes ingenii nervos, effundamus omnes voluntatis affectus, ut eò loci apud nos sit Deus, quo debet, adoremus ut decet, amemus, ut convenit. Et si quando in nobis exurgat, dicamus ex intimis fibris: Amo te ex toto corde, ex tota anima, ex tota mète mea, quia Dominus meus es, & gubernator meus. Amo te medullitùs, quia Deus meus es, & summum ac unicum bonum meum. Amo te millies, ac millies quia meus es. Nolo ultra pedes meos, nisi ut ambulem amore tui, nisi ut quæram te, & ambulem in via mandatorum tuorum. Nolo manus meas, nisi ut laborem amore tui, & propter te. Nolo linguam meam, nisi ut prædicem amorem tuum, & glorificem te. Nolo cor

meum, nolo animam meam, nolo corpus meum, præterquam, ut diligam te. Nolo regnum, ac gloriàm tuam, nisi propter te, ut ibi cum Sanctis tuis laudem te. Id unum doleo, quòd unquam te Deum meum, te summum bonum meum offenderim, aut aliud quidpiam amaverim præter te, aut alium ob finem, quàm propter Te. Id unum voveo ut nihil sciam amare præter te, aut propter te; ut nihil amoris in me alieni patiaris, & si quid irreperit cum injuria amoris tui, id tu vel cum vitæ meæ jactura proferbas. Id unum obsecro, ut totus sim tuus, tu meus, ut totus amor meus in tui amorem transeat, ut te amem in hoc exilio, & futura patria, in carcere, & regno, in tempore, & æternitate.

Fiat.

